

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. J.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2016, č. j. 75 A 37/2016 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, **se určuje** částkou 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242730-16/ČJ-2016-040022 (dále též „rozhodnutí o zajištění“), byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle výrokové části rozhodnutí byla doba zajištění žalobce stanovena na „90 dnů ode dne omezení osobní svobody účastníka správního řízení, který nastal dne 25. 11. 2016 v 5:00 hod.“

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud žalobu zamítl. Přisvědčil žalobci, že ve výrokové části rozhodnutí o zajištění bylo uvedeno nesprávné datum. Žalobce byl zadržen dne 24. 11. 2016, již od tohoto data tedy byla omezena jeho osobní svoboda, a nikoliv až ode dne 25. 11. 2016. Uvedené pochybení však podle

krajského soudu nepředstavuje vadu, pro kterou by bylo nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, kdy došlo k omezení osobní svobody žalobce, žalovaná nadto vydala opravné rozhodnutí, kterým chybu napravila. K námitce žalobce, že žalovaná v rozhodnutí nespecifikovala datum doručení oznámení zahájení správního řízení o správním vyhoštění, krajský soud uvedl, že právní úprava takovou povinnost nestanoví. V § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pouze uvedeno, že policejní orgán může zajistit osobu, které bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Ve správním spisu je založeno oznámení o zahájení správního řízení, které žalobce dne 25. 11. 2016 za přítomnosti tlumočnicka převzal. Žalovaná tedy nepochybila, pokud v rozhodnutí o zajištění obecně odkázala na oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění bez uvedení data doručení tohoto oznámení žalobci. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[3] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Krajskému soudu vytýkal, že neshledal důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná pochybila jak při uvedení data omezení osobní svobody, tak i při vydání a doručování opravného rozhodnutí o zajištění. Opravné rozhodnutí bylo doručováno zástupci stěžovatele a nikoliv samotnému stěžovateli. Krajský soud měl proto rozhodnutí zrušit. Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že nepřisvědčil námitce poukazující na nutnost specifikovat v rozhodnutí o zajištění datum doručení oznámení o zahájení řízení ve věci správního vyhoštění. Podle stěžovatele je nutno toto datum uvést v rozhodnutí; nepostačí, že k informaci o zahájení příslušného správního řízení lze dospět studiem spisového materiálu. Obdobně lze podle stěžovatele poukázat např. na situaci, kdy by se správní orgán v odůvodnění nevypořádal s možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, ačkoliv by např. ve spisovém materiálu byl uložen úřední záznam o tom, že tyto podmínky splněny nejsou. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalované.

IV.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti písemné vyjádření, ve kterém neshledala důvodnost uplatněných stížných námitek. Vyslovila souhlas s rozsudkem krajského soudu. Navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu k tomu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

[8] Z úředního záznamu o zajištění ze dne 24. 11. 2016 vyplývá, že stěžovatel byl dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod. na silnici E55 u obce Cínovec zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“), z důvodu, že byl dán důvod domnívat se, že neoprávněně vstoupil na území České republiky, resp. zde neoprávněně pobývá; stěžovatel byl nalezen v kamionu cizí státní poznávací

pokračování

značky v úkrytu bez cestovních dokladů. Dne 24. 11. 2016 v 17:00 hod. bylo zajištění překvalifikováno na zajištění podle § 27 odst. 2 zákona o Policii.

[9] Následně byl se stěžovatelem (za přítomnosti tlumočnicka) sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Poté bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Jak vyplývá ze správního spisu, toto oznámení stěžovatel osobně převzal dne 25. 11. 2016. Z oznámení vyplývá, že dne 24. 11. 2016 bylo zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že stěžovatel vstoupil a pobýval dne 24. 11. 2016 na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců].

[10] Dne 25. 11. 2016 vydala žalovaná rozhodnutí o zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Podle výrokové části rozhodnutí byla doba zajištění stěžovatele stanovena na „90 dnů ode dne omezení osobní svobody účastníka správního řízení, který nastal dne 25. 11. 2016 v 5:00 hod.“ V odůvodnění žalovaná mj. uvedla, že osobní svoboda stěžovatele byla omezena dne 24. 11. 2016 v 5:00 hod., kdy byl zadržen Policií ČR. Při kontrole nepředložil doklad totožnosti ani povolení k pobytu či vízum.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňoval splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na procesní pochybení žalované a krajského soudu a dovozoval nutnost zrušení jejich rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že zastává v judikatuře ustálený názor, že ne každá vada správního řízení musí mít za následek zrušení vydaného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101, ze dne 16. 9. 2014, č. j. 8 As 112/2013 - 46, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 - 38). To stejné platí i pro vady v řízení před krajským soudem.

[13] Zdejší soud souhlasí se stěžovatelem, že v řízení, které předcházelo podání kasační stížnosti, došlo k vadám. Soud však není názoru, že by tyto vady měly vést ke zrušení rozsudku krajského soudu a následně i ke zrušení rozhodnutí o zajištění.

[14] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že ve výrokové části rozhodnutí o zajištění žalovaná uvedla chybné datum. Namísto správného data „24. 11. 2016“ žalovaná v rozhodnutí uvedla nesprávné datum „25. 11. 2016“. Z výrokové části rozhodnutí však současně vyplývá, že doba zajištění byla stanovena v souladu s § 125 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se doba zajištění „počítá od okamžiku omezení osobní svobody“, přičemž nesmí „překročit 180 dnů.“

[15] Z této dikce zákona vyšla žalovaná, která ve výrokové části uvedla, že doba zajištění byla stanovena na „90 dnů ode dne omezení osobní svobody“ a teprve následně chybně dodala, že k omezení svobody došlo dne „25. 11. 2016“, tedy o den později než vyplývá ze správního spisu. Ze správního spisu (z úředního záznamu o zajištění stěžovatele, z oznámení o zahájení řízení, jakož i ze samotného rozhodnutí o zajištění) totiž bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že k počátku omezení osobní svobody stěžovatele došlo již dne 24. 11. 2016. Ostatně stěžovatel ani netvrdil, že by mu nebylo známo, kdy došlo k omezení jeho osobní svobody.

[16] Pokud tedy žalovaná uvedla ve výrokové části rozhodnutí, že doba zajištění byla stanovena na „90 dnů ode dne omezení osobní svobody“, a chybně doplnila, že tento den „nastal dne 25. 11. 2016“ namísto správného dne „24. 11. 2016“, nelze takové pochybení považovat za natolik intenzivní, že by mělo vyvolávat nutnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí. To platí tím spíše, když žalovaná následně vydala opravné rozhodnutí, kterým své pochybení napравиła.

Jinými slovy, žalovaná pochybila, její pochybení však nezpůsobovalo nutnost zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jak správně uzavřel i krajský soud.

[17] Z výše uvedených důvodů nelze považovat za vadu vyvolávající bez dalšího nutnost zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, ani to, že opravné rozhodnutí, jímž došlo k opravě chybného data, nebylo doručeno stěžovateli, ale zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem. Nutno doplnit, že uvedený zástupce byl stěžovateli ustanoven na jeho výslovnou žádost a k ochraně práv při soudním přezkumu rozhodnutí o zajištění, přičemž, jak vyplývá z údajů předložených uvedeným zástupcem, dne 3. 1. 2017 proběhla jejich společná porada ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění.

[18] Nad rámec výše uvedeného zdejší soud, a to pouze v obecné rovině, dodává, že dne 18. 2. 2017 vydala žalovaná rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele na 60 dnů. Ještě před uplynutím stanovené 90ti denní lhůty, tedy žalovaná vydala rozhodnutí o prodloužení zajištění. Nedošlo tak k překročení stanovené lhůty, kterou bylo nutno počítat již ode dne 24. 11. 2016. Podrobněji viz výše.

[19] S ohledem na skutkové a právní odlišnosti zdejší soud nehledal přílehavou ani judikaturu, na kterou poukazoval stěžovatel v kasační stížnosti (rozsudky zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32). V těchto rozsudcích nebyla řešena identická situace, jako v nyní projednávané (specifické) věci.

[20] Lze tedy uzavřít, že byť došlo v řízení k procesním pochybením, nezakládají tato důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i rozhodnutí žalované. Jejich zrušení by s ohledem na výše uvedené nevedlo k vyšší ochraně práv stěžovatele a bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení. Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že výše uvedeným hodnocením nikterak nesnižuje intenzitu pochybení a nedává návod pro případné další případy. Formu obrany ze strany zástupce stěžovatele shledává zdejší soud zcela případnou, avšak pro všechny výše uvedené důvody neshledal důvod ke zrušení napadených rozhodnutí.

[21] Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu vypořádání námítky poukazující na absenci data doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Podle stěžovatele je nutno toto datum uvést v rozhodnutí; nepostačí, že k informaci o zahájení příslušného správního řízení lze dospět studiem spisového materiálu. Obdobně lze poukázat např. na situaci, kdy by se správní orgán v odůvodnění nevypořádal s možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, ačkoliv by např. ve spisovém materiálu byl uložen úřední záznam o tom, že tyto podmínky splněny nejsou.

[22] Nejvyšší správní soud k uvedeným námítkám konstatuje, že právní úprava nestanoví povinnost v rozhodnutí o zajištění specifikovat datum doručení oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění.

[23] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

pokračování

[24] Zákon tedy explicitně vyžaduje, aby před vydáním rozhodnutí došlo k „*doručení oznámení o zahájení řízení*.“ Zákon nevyžaduje, aby byl den, kdy si účastník řízení převzal oznámení o zahájení řízení, uveden i v rozhodnutí o zajištění.

[25] Ze správního spisu vyplývá, že oznámení o zahájení správního řízení stěžovatel převzal dne 25. 11. 2016. Tohoto dne mu tedy bylo oznámení doručeno, v důsledku čehož bylo možno postupovat podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poukaz stěžovatele na analogické odůvodňování nemožnosti uložit zvláštní opatření (§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců) neshledal zdejší soud případný. Ad absurdum by správní orgán musel v rozhodnutí uvádět i to, jakým způsobem doručoval rozhodnutí o vyhoštění, proč ne zvolil jinou formu doručování atp. Zákon však žádnou takovou povinnost správnímu orgánu nestanoví. Stejně tak ji nelze dovozovat ani z mezinárodních smluv, jakož ani z konstantní judikatury. Z těchto důvodů není zdejší soud názoru, že by povinností správního orgánu bylo v rozhodnutí o zajištění uvádět, kdy bylo doručeno cizinci oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění.

[26] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[29] Stěžovatel byl v řízení zastupován advokátem, který mu byl ustanoven v řízení před krajským soudem. Podle § 35 odst. 8 poslední věty s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 6.800 Kč [dva úkony právní služby po 3.100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) a d) téže vyhlášky (doložená porada advokáta s klientem dne 3. 1. 2017 přesahující jednu hodinu a návrh ve věci samé – kasační stížnost), a dva režijní paušály po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková částka 8.228 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu